

פרשת וירא

- תנועה קטנה הכף שאחריה דגושה¹⁶, וכמותה "וזה יגיה זושכי" (שמאל ב כב,כט). ואינו דומה לתיבת "בירדי בור" (תהלים ל,ד), ולתיבת "רדפי טוב" (שם לח,כא) שבהם הקמץ רחב מפני המעמיד.¹⁷
- "שתי בנות-לוט" (יט,לו) - יש בפסוק זה תיו דגושה, תיו רפויה ואות טית, ולכל אחד יש אופן הגיה שונה, למרות שמבטאם קרוב זה לזה, וצריך שמיעה ממומחה.
- "הגוי" (כ,ד) - הגימל רפה, מפני שבאה לאתר הא התימה החטופה.
- "ויראו האנשים" (כ,ח) - השוא בריש הוא נע, וצריך להקפיד בזה שלא ישמע לשון ראייה אלא לשון יראה ופחד.
- "ויהי רבה קשת" (כא,כ) - על סס האומנות כמו חמר, גמל, ליד לפיכך הסין מולגסת. וזהו משקל התואר לבעלי מלכה ולעושה דבר שוב שוב שבאים דגושים.¹⁸
- "יראה-לו השה לעלה בני" - יפסיק מעט לאתר מילת "השה" ויפסיק יותר לאתר מילת "לעלה", ונמצאת מילת "בני" בפני עצמה. ומשמע שבשלב זה לא ידע יצחק כי הוא השה לעולה, וכן משמע מהראב"ע.¹⁹
- "באומה" (כב,יב) - מלעיל. "אתה" - מלעיל. "את-בנך את-יוזרף מבני" - הדלת בשוא נע אבל בפסוק טז הדלת בסגול כי הוא בטעם מפסיק.

- "ואדני זקן" (יח,יב) - האלף איננה מנוקדת והיא נחה דהיינו שאינה נשמעת במבטא, כמו שהאלף של מילת ראש למשל איננה נשמעת.
- "ואני זקנתי" (יח,יג) - הקוף בפתח, למרות שהיתה לכאורה צריכה להיות בקמץ מפני הסוף פסוק.¹²
- "טרם" (יט,ד) - אע"פ שהטעם בא בסוף המילה, היא מלעיל. כי הטעם זרקא אינו קונה מקומו¹³, פירוש שאינו עושה (קובע עם המילה) מלעיל ומלרע. לכן יש מוסיפים בה זרקא נוספת על מקום הטעם: "טרם". והראיה שמילת טרם בפסוק "אני טרם אכלה" (כד,מה) מלעיל שהקדמא היא על הטית. כיוצ"ב במילת "ישכבו" הטעם הוא בכף, כי גם הסגולתא כמו הזרקא היא טעם שלא קונה מקומו.
- "ויפצרו באיש" (יט,ט) - הקדמא אינה טעם מפסיק אלא טעם משרת לכן הבית רפויה.
- "ויאמרו לא" (יט,ב) - אעפ"י שאין דין דחיק ואתי-מרחיק בשורוק וצירי כאן הלמד דגושה ע"פ המסורה.
- "זשי-הלאה" (יט,ט) - הגימל בסגול והשוא בלמד הוא שוא נח אע"פ שהוא לאתר תנועה גדולה, מפני שהמילה היא מלעיל. וכן הוא לדוגמא במילה "הביתה" (פסוק ו) שהיא מלעיל והשוא בה הוא נח אע"פ שהתיו רפויה.¹⁴
- "פן-יתד-בני הרעה" (יט,יט) - הבית בקמץ והקוף בפתח.
- "והוא בעלת בעל" (כ,ג) - הלמד בלא דגש כי כשיבוא הקובץ במקום שורוק לא יבוא דגש אחריו וכן "ועגב" (תהלים קנ,ד) וכן "עגת בוצות" (שמות ד,כא) וכן "האשה הפשית" (במדבר יב,א) ודומיהם.¹⁵ וזה הטעם שבפסוק "לושי ועשי עגות" (יח,ו) שבתחילת הפרשה, הגימל רפה.
- "לבלתי הפכי" (יט,כא) - הקמץ שבהא הוא חטוף, ומכיוון שקמץ חטוף הוא

¹⁶ אמנם להרב לחם הביכורים בסולת למנחה הכף רפה למרות שההא בקמץ חטוף, וכן מנוקד ב"איש מצליח" כי כן המסורת בידם (גירבה). אבל למי שאין לו מסורת כזאת אינו רשאי לשנות ועליו להדגיש את הכף.

¹⁷ ע"פ חלק הדקדוק למהרי"ץ.

¹⁸ עיין במאמר על פרשת חיי-שרה.

¹⁹ אך מפרשי משמע שכן ידע שלם אין זה אז לעלה

¹² ע"פ חלק הדקדוק למהרי"ץ.

¹³ עיין מאמר על פרשת חיי-שרה.

¹⁴ דלא כהרז"ה המדקדק [סלת למנחה].

¹⁵ סולת למנחה להרב לחם הביכורים.